

אמור (167)

כי אם לשארו הקרוב אליו.

טעם איסור הטומאה הוא בעבור רוח הטומאה הנשאר דבק בגוף האדם, ע"כ נאמר "לנפש לא יטמא" ולא אמר "בנפש" לפי שהנפש מצד עצמה טהורה היא ואין בה שום צד טומאה, אך שהנפש סבת הטומאה כי כל שאר הבעלי חיים שאין בהם נפש המשכלת כ"א רוח החיונית לבד, אין מיתתם כ"א פירוד הד' יסודות ואין מלאך המות מזדקק להם כלל. ע"כ אין בהם טומאה חמורה אבל נשמת האדם אינה יוצאת כ"א ע"י מלאך המות המוציאה משם בעל כרחיה כמו שאמרו רז"ל (אבות ד.כט) "ועל כרחך אתה מת", והוא בא מסטרא דמסאבא ומביא הטומאה על הגוף, זולת הצדיקים ויחידי הדור אשר מיתתם בנשיקה לא ע"י מלאך המות, אין בהם שום צד טומאה. לפיכך ארז"ל (ירושלמי ברכות פ"ג.ה"א) שביום שמת רבינו הקדוש בטלה הכהונה כי לא נטמאו בו הכהנים כלל. ויכול להיות שכל מי שהוא מזרע אהרן קדוש ה', אז מיתתו ע"י נשיקה ואז פרתה מהם הטומאה, ונמשכה קדושה זו מן אהרן קדוש ה' אל כל יוצאי יריכו שבכולם אין שום צד טומאה, ע"כ מותר לכהן להתעסק בקרוביו אביו ואמו ובנו ובתו ואחיו כי כולם מזרע אהרן המה ואשתו של כהן כגופו דמי, ואע"פ שהמתעסק בהם יש לו טומאת ז' מ"מ אין הטומאה גדולה כ"כ שתהיה מתנגדת אל קדושת הכהן מאחר שעצמות הטומאה קלה קצת, ומ"מ לא יטמא בשאר כהן שאינו קרובו שהרי הדבר מוטל על קרוביו ואם אין לכהן קרובים מוטב שיתעסקו בו ישראלים ואם אין כאן לא זה ולא זה הרי הוא מת מצוה ופשיטא שיותר לו להתעסק בו ואפילו בישראל מותר, וכ"ג אסור בכל הקרובים כי מצד גודל קדושתו אפילו טומאה קלה פוגמתו.

כלי יקר

נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה אני יהנה. (כב,ח)

אמר רב חסדא: איזהו תלמיד חכם, זה הרואה טרפה לעצמו. ואמר רב חסדא: איזהו "שונא מתנות יחיה" זה הרואה טרפה לעצמו. דרש מר זוטרא משמיה דרב חסדא: כל מי שקורא ושונה, ורואה טרפה לעצמו, ושימש תלמידי חכמים, עליו הכתוב אומר "יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך" (תהילים קכח,ב). רב זביד אמר: זוכה ונוחל שני עולמות העולם הזה והעולם הבא, "אשריך" בעולם הזה, "וטוב לך" לעולם הבא. (חולין מד, א) הרואה טרפה לעצמו. עיין פרש"י, ושמעתי פירוש הפסוק בזה שאומר "אשרי כל ירא ה' ההולך וגו' (שם קכח,א), ר"ל מי שבא לידו ספק טרפות והוא ירא את ה' ומחמיר על עצמו מספק לאכלה, הנה אשריו בעוה"ב שמנע את עצמו מספק טרפה, אבל "יגיע כפיך

כי תאכל" וגו', יש לו מעלה יתירה, דהיינו שמגיע עצמו וכפיו למצוא היתר לספקו עד שאוכלה, הנה זה שזוכה ב' עולמות, דכתיב ביה "אשריך" בעוה"ז שהרי אוכלה, וטוב לעוה"ב שהתיגע נפשו בתורה, וק"ל.

מאוצר המהרש"א

בְּסֵפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים כָּל הָאֲזָרָח בְּיִשְׂרָאֵל יָשׁוּבוּ בְּסֵפֶת. (כג,מב)

עתיד הקב"ה לעשות שבע חופות לכל צדיק וצדיק, שנאמר "וברא יהוה על כל מכון הר ציון ועל מקראה ענן יומם ועשן ונגה אש להבה לילה כי על כל כבוד חופה" (ישעיה ד, ה). מלמד שכל אחד ואחד עושה לו הקב"ה חופה לפי כבודו. (בבא בתרא עה, א). והחופות יהיה בזכות מצות סוכה שקיימו בעולם הזה, כמו שכתוב במדרשות (עי' ב"ר מח, ו) ופרק קמא דעבודה זרה (ג"א), ועל כן יהיו שבע, שמצוה סוכה כל שבעה. ושומר "עושה לו הקב"ה חופה לפי כבודו וכו'", יש לפרש כינוי דכבודו - על הקב"ה כי התלמידי חכמים הם העוסקים בעולם הזה בכבוד שמים ית' כמו שנאמר "כל הנקרא בשמי לכבודו" וגו' (ישעיה מג, ז), ואמר כי כפי מה שנתגדל כבוד שמים ע"י תלמיד חכם בעולם הזה, תהיה החופה לאותו תלמיד חכם לעתיד לבא.

מאוצר המהרש"א

לתבוע "למה נגרע"

בענין של פסח שני רואים אנו דבר נפלא: לכאורה תביעתם של האנשים שלא יכלו להקריב קרבן פסח במועדו "למה נגרע" תמוהה ביותר, כי ממה נפשך: אם רצונו של הקב"ה הוא שיקיימו את המצוה של קרבן פסח בודאי יצוה הקב"ה למשה רבינו לומר להם זאת. ואם משה רבינו לא אמר להם מאומה, הרי פירוש הדבר שאינם צריכים לקיים את המצוה של קרבן פסח, וא"כ מה מקום לטענה ותביעה?! ויש לומר הביאור בזה: בעניני יראת שמים אמרו חז"ל "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" (ברכות לג, ב), ונמצא, שרצונו של הקב"ה בענינים אלו הוא שאין לאדם "לסמוך" על הקב"ה, אלא לפעול בכוחות שלו. ואם מרגיש שחסר לו משהו ביראת שמים, הנה כאשר יבקש ויתפלל על זה ויראה להקב"ה את גודל תשוקתו וחפצו לענין זה, אזי ימלא הקב"ה את רצונו. ולכן בקשו ותבעו ישראל "למה נגרע" אף שלא נצטוו ממש רבינו, ואכן, קבל הקב"ה בקשתם, ונתחדשה מצוה בתורה, המצוה של פסח שני. ומכאן למדים אנו הוראה נפלאה, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו בענין הקשור עם "תורה ומצוות", הנה רצון הקב"ה הוא שלא "יסמוך" על אף אחד, אפילו לא על

שיבא אחר כך לידי סכנה, בודאי שאין לו לשמוע לאביו. ואם אין בדבר שום סכנה, יש אומרים דבזה ישמע לאביו, ויש חולקים ואומרים שבכל דבר המזיקו אין לשמוע לאביו, גם כשאין בדבר סכנה, ועליו לשכנעו להמנע מהדבר. *חזון עובדיה כיבוד אב"א פ"ז סעיף טו*

פתגם:

כחיים יש הרבה סיומים אך כל סיום הוא גם התחלה.
ספר שמחלה

חקירה: מעשה קניין

הקונה עושה מעשה שמוכיח שהוא הבעלים (הוראת בעלות) או מעשה שמכניס את החפץ לרשותו. (רוח אליהו ד' לגבי כל הקניינים, ובעיקר לגבי הגבהה, משיכה, חצר) *ספר "קובץ יסודות וחקירות"*

סיפור: בין אדם לחבירו:

מעשה באיש ואשתו שגרו בצידון 10 שנים ולא היו להם ילדים. באו לפני רשב"י ואמרו לו: "אין לנו ילדים ולכן אין לנו ברירה ואנו צריכים להתגרש". רשב"י לא רצה שיתגרשו ולכן אמר להם: "כמו שהתחתנתם ועשיתם מסיבה גדולה כך גם כשתתגרשו תעשו מסיבה גדולה!". שמעו הזוג לרב ועשו מסיבת גירושין גדולה במאכל ובמשתה. השקתה האישה את בעלה בהרבה יין עד שהשתכר והיה לו מצב רוח טוב, ואז אמר לה: קחי איתך לבית אביך את החפץ הכי טוב שיש לי בבית! מה עשתה? חיכתה עד שירדם ואמרה לעבדיה: "קחו אותו לבית אבי". כשהתעורר שאל אותה: "היכן אני?" ענתה לו: "בבית אבי". אמר לה: "מה אני עושה פה?" אמרה לו: הרי כך אמרת לי, "קחי את החפץ הכי טוב שיש לי בבית", ואתה הדבר הכי טוב שיש לי בבית! הלכו לרשב"י, ראה רשב"י שהם אינם רוצים להתגרש. התפלל עליהם שיתרפאו ונולדו להם ילדים.

מדרש שיר השירים רבה

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של

יוסף בן ג'ינט מסעודה

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, פייגא אולגה בת ברנה, רינה בת פיבי. זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאת. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה.

משה רבינו, ואפילו לא על הקב"ה כביכול, אלא יצעק ויתבע את הענין, כמו שתבעו בני ישראל "למה נגרע". וכאשר יראה להקב"ה את גודל תשוקתו לזה, אזי יקבל הקב"ה את התפילה וימלא בקשתו. ויש ללמוד מכאן עד כמה יש להתפלל ולבקש על הגאולה השלימה, ואין לומר הרי הקב"ה שלח אותנו בגלות, ובמילא יש לסמוך עליו שיגאל אותנו כאשר יעלה ברצונו, אלא בנוגע לענינים כאלו, רצון הקב"ה הוא שידרשו ויתפללו שיגאל אותנו במהרה, "ותחזינה עינינו בשוכך לציון".
חידושים על התורה

סדר הפסוקים (פרק כג, פסוקים ב-ד)

(ב) "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אלה הם מועדי" (ג) "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש כל מלאכה לא תעשו שבת היא לה' בכל מושבותיכם" (ד) "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדים". סדר הפסוקים כאן לכאורה אינו מיושב: בפסוק ב', מקדימה התורה שהנושא שיפורט להלן הוא מועדי ה', דהיינו, החגים (כלשון הפסוק "מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אלה הם מועדי"); ואילו בפסוק ג' משנה הכתוב לפתע את טעמו ומתייחס לשבת (כלשון הפסוק - "ששת ימים תעשה מלאכה" וגו'); ולאחר מכן בפסוק ד', שוב חוזר הכתוב ומתייחס למועדים ("אלה מועדי ה' מקראי קודש, אשר תקראו אותם במועדים"). והדברים צריכים ביאור. הגאון מוילנא מיישב, בדרך חידוד, שפסוק ג', על אף שלפי פשוטו הוא מתייחס לשבת, הרי שיש בו רמז ברור גם לענייני המועדים, כך: כידוע, יש בשנה שבעה מועדים (חגים) שיש בהם איסור מלאכה: ראשון ושביעי של פסח, סוכות ושמחת תורה, שבועות, ראש השנה ויום כיפור. וכן ידוע, שבכל ימים טובים אלה, אין המלאכה נאסרת לחלוטין, אלא הותרה בהם מלאכת אוכל נפש. יוצא מכלל זה הוא יום כיפור, שאסור אף במלאכת אוכל נפש, ועל כן הוא "שבת שבתון". נמצא, שרק בששה ימים מתוך השבעה, מותרת מלאכת אוכל נפש. ולכן אפוא רומז כאן הכתוב בפסוק ג': "ששת ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי שבת שבתון", דהיינו, מתוך שבעה ימים טובים, ששה ימים מותרים במלאכת אוכל נפש ("ששת ימים תעשה מלאכה"), והיום השביעי (יום כיפור) אסור לגמרי במלאכה, אף במלאכת אוכל נפש ("וביום השביעי שבת שבתון"). ונמצא, כאמור, שפסוק ג' אינו מתייחס רק לשבת אלא רומז גם למועדים (ולאחר מכן בא פסוק ד' ומפרט את המועדים), ובכך מיושבת השאלה דלעיל, מה ענין שבת אצל מועדים.

הלכה: אם היה אביו חולה ואומר לו שישקהו או יאכילו דבר שמזיקו, אם הדבר יכול לגרום לסיבוכים ויתכן

